

sajgó feje. S a feltörő, enyhítő zokogás végképpen kisodorta belőle a fájdalmat.

Az öregasszony a kemence mellett szipogott. A két gyermek tétován nézett egyik nagyról a másikra. Kis szívük már megenyhült, hiszen, nemcsak jó helyre mennek, de nagyanyó is velük mehet . . . Nem értették hát : miért hagyják végképpen elromlani a finom ételt.

A kis Marci megköszöri a torkát. Bár az asztalon még csak egy teríték volt, hirtelen melléje állott. Keze újra megtalálta az imádkozás mozdulatát. S vékony gyermekhangon ég felé szállt a hálálkodás :

— Aki ételt, italt adott . . .

Nem egyedül fejezte be. Mire véget ért az ima, kis nénje éhsége, apja bűnbánata, anyja engesztelődése és nagyanyja imádságos felszabadultsága is ott szárnyalt felfelé :

— Annak neve legyen áldott . . .

Szentmihályiné Szabó Mária.

ŐSZI ELÉGIA.

*Az ősze fordulok kopott
során a régi nyárnak,
a zengő eresz háborog,
friss záporok danáznak.*

*Bomlott a szív tört bibora,
a nap kihült zsarátnok,
remény a vágyak hímpora,
de minden fény zarándok:*

*A fény arcára árny borul,
okulni él az ember,
a kedv a búval párosul,
most csend jó, enyhe szender.*

*És mákony-álmom, sajduló
bübája lila ősznek,
talán utolsó forduló
a télbe költözönek,*

*Kit daltalanná játyoloz
a Bú konok bilincse,
az Élet-ján árva toboz,
ki tudja, titka nincs-e?*

*Tán pikkelye is színarany
belülről, burka bronz csak
és hordozója hangtalan
egy végtelen titoknak!*

*S az Élet titka velemegy,
ha átfordul a Télbe,
tar fákon hó lesz, reszketeg:
a csend ezüst pecsétje . . .*

*S ha meghal ott — hisz meglehet —
ki tudja, hogy mi szunnyad
a hó alatt, a rengeteg
kriptája lesz a Multnak.*

*Még nem tudom, ha elmegyek,
kié lesz sorsom titka,
de hirdetem: a lélek egy
s a földli lét: kalitka.*

*Ha zárján halál-kulcs forog
a Lélek szárnya lebben
s az Élet titka felragyog
a harsány végtelenben!*

· Széfeddin Szefket bej.